Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

ПЕРЕЦЬ

№ 17 (532). РІК ВИДАННЯ XXIV КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1964

Мовчить радіо у селі Перепільчинець, Барського району на Вінниччині. Не мовчить лише Копайгородський радіовузол. Він регулярно стягає плату за мертві радіоточки.

(З листа до редакції).

Мал. БЕ-ША

Без слів і без музики.

МАЙЖЕ, ЯК У ДЕЯКИХ НАШИХ МІСЬКРАДАХ

Дуже важко потрапити, наприклад, на прийом до голови виконкому Одеської міськради. І він і його заступники приймають трудящих лише раз на тиждень у дуже незручний час — до 2-ої години дня.

(Факт. Сам перевірив. ПЕРЕЦЬ).

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

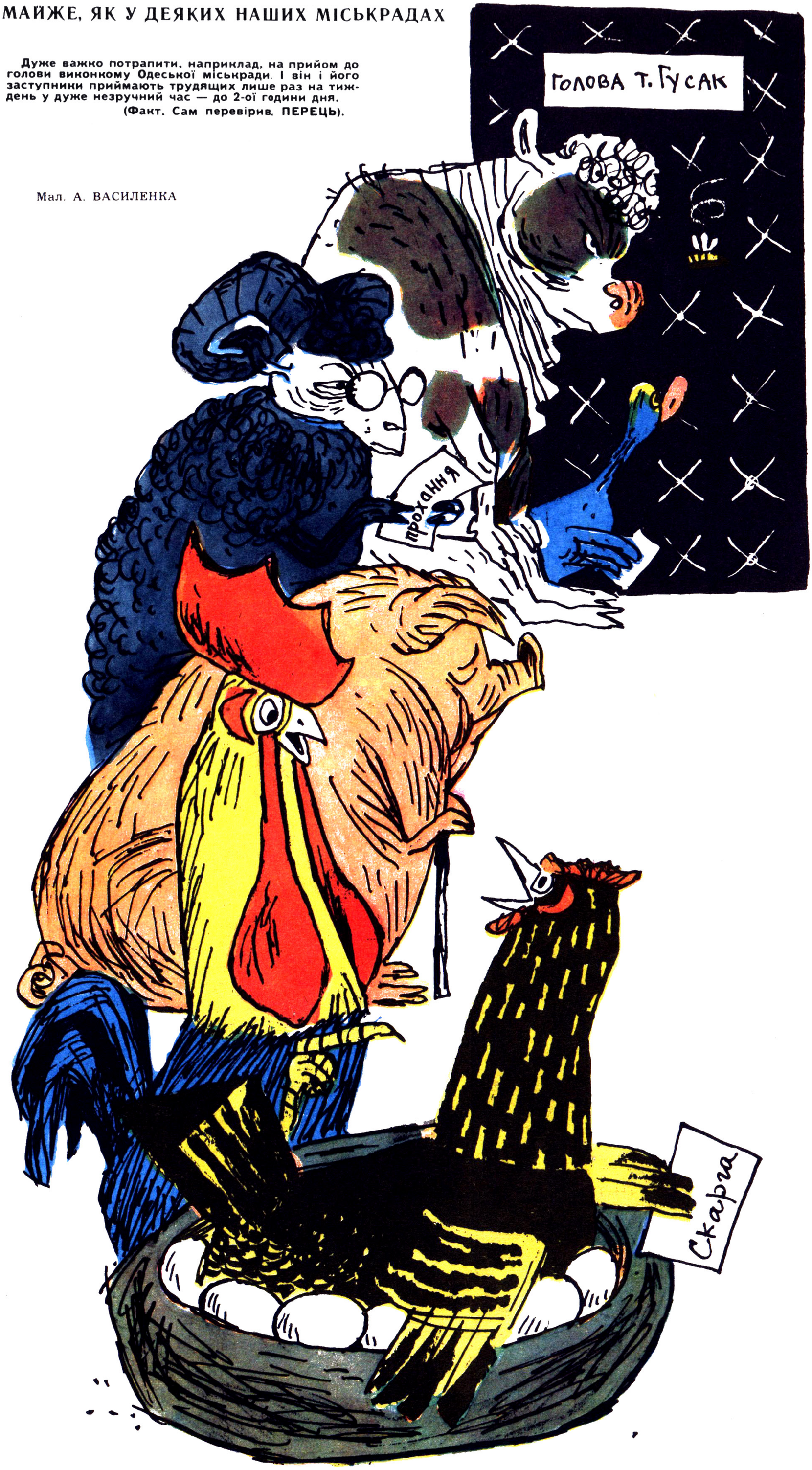

— А ти чого з гніздом прийшла?
— Поки він прийме, я й курчаток висиджу...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— От якби наш агроном і на колгоспному полі був такий запальний!

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

Здоровенькі були!

Лист до всіх тих діячів, котрі з державними грішми діло мають, але не вельми ревно від марнотратства їх оберігають.

Шановні товаришочки, здоровенькі були!

Перш за все розкажу вам одну історію.

У одного батька був син, та такий же тобі, що ні крихти батька не поважав. Було й батьком не зве, а все Кирилом. Що йому батько за це не робив, так усе Кирило та й Кирило.

Раз поїхали вони в ліс, набрали на вози дровеняк і везуть, батько попереду, а син ззаду. Коли це віз з дровеняками перекинувся і придушив сина. Пручавсь він, пручавсь — не вилізе. Та тоді давай на батька гукати: «Ей, Кирило, порятуй! Не вилізу з-під дровеняк». А батько іде собі дальше, ніби й не чує, а сам думає: «Постій же, чортів сину! Доти не порятую, поки таки батьком не назовеш».

От той і догадався, чого йому хочеться, та й давай тоді кричати: «Батьку! Таточку! Порятуйте!».

Тоді батько вернувся, висвободив сина, поміг йому скласти дровеняки, і поїхали. От на дорозі батько й каже: «А що, сучий сину, хоч разтаки за 20 років батьком назвав». А син йому і одказує: «Е, Кирило, коли дровеняками придавить, то й чорта батьком назовеш».

Якщо ви гадаєте, що я розповів вам цю історію так собі, потіхи ради, то ви попали пальцем у небо. Державний карбованець, шановні товаришочки, теж не терпить панібратського, а тим паче, зневажливого до себе ставлення. Він вимагає, щоб до нього зверталися на Ви, щоб його поважали та берегли, як рідного батечка,— це вам по-перше. А по-друге, є і серед вашого брата хлопці, котрі все Кирило та Кирило, котрі ні крихти не поважають державного карбованця.

Таким хлопцям і за вухом не свербить від того, що державні гроші часом викидаються, як кажуть, на вітер, тратяться не по-хазяйському, неекономно, а то й просто безглуздо, безгосподарно.

Хочете прикладів?
Нате вам приклади!

У м. Добропіллі, Донецької області, на шахті № 3 побудували недавно збагачувальну фабрику.
Для чого побудували?

Для того, розуміється, щоб збагачувати вугілля.

Так, принаймні, аргументували пекучу необхідність побудови цього підприємства науковці з Донецького вугільного інституту.

Фабрика попрацювала кілька діб і стала.

Виявилось, що збагачувати вугілля вона не може. Вона тільки збіднила державну касу на 700 тисяч карбованців і на тому закінчила своє існування.

Сімсот тисяч викинуто на вітер! Візьміть у руки олівця та полічіть, скільки, скажімо, шкіл можна було побудувати за ці кошти.

Коли ви будете у Добропіллі і спитаєте:

— А що то за споруда така ондечки бовваніє? — добропільці вам скажуть:

— Нівтніввор! — що на зрозумілій мові значить: ні в тин, ні в ворота.

А коли запитаєте про це в Донецькому раднаргоспі або на комбінаті «Донецьквугілля», там скажуть делікатніше:

— Знаєте, недоврахували...

— Так 700 же тисяч коштує це «недоврахування»!

— По-о-думаєш!

І кажеться оце «по-о-думаєш» таким тоном, ніби мова мовиться про викинуті старі рукавички.

«Нівтніввори», коли уважно придивитися, повитикалися і по деяких інших широтах нашої республіки.

Коли будете у Дубнівському районі, Ровенської області, то завітайте, ласкаво прошу вас, на місцеве торфовисько, чи, як його тут звуть, болото.

Так на цьому болоті виткнулося аж три торфоконтори. У конторі Студянського торфопідприємства, або, як його тут величають, — торфопідприємство Верба-1, возсідають: директор, головний інженер, головний механік, старший бухгалтер, звичайний бухгалтер, помічник бухгалтера, начальник виробничого відділу, начальник планового відділу, начальник постачання, завідуючий складом, завгосп, секретар-друкарка, інспектор по кадрах, начальник дільниці, майстер видобутку торфу, змінний технік, касир, прибиральниця, сторож, шофер.

Розздутий штат Верби-першої, скажемо принагідно, поїдає щомісячно 1880 карбованців.

На другому кінці «болота» стоїть друга контора торфопідприємства — Верба-2, де возсідають: директор, інженер, старший бухгалтер, звичайний бухгалтер, економіст, рахівник-касир, експедитор, комірник, інженер-механік, старший майстер по видобутку торфу, звичайний майстер по видобутку торфу, майстер по обліку, майстер по ремонту обладнання, прибиральниця, сторож.

Роздутий штат Верби-другої поїдає щомісяця 1435 карбованців (обходяться ж без секретаря-друкарки й шофера).

На третьому кінці болота стоїть третя контора з таким же роздутим штатом, котрий поїдає щомісячно 1553 карбованці.

Запитується: для чого на одному торфовиську тримати аж три контори, коли тут і однієї вистачить? А коли додати, що на «болоті» торф добувається всього чотири місяці на рік, а конторські працівники справно одержують зарплату круглий рік, то далі вже їхать нікуди!

От вам і Кирило! Так що ж, шановні товаришочки: будемо ждать-дожидать, доки дровеняками придавить, чи самі навчимося цінувати і поважати державний карбованець, ревно оберігати його од марнотратства?

Думаю, що другий варіант ліпший.

І боки будуть цілі, і державним коштам буде краще.

Запевняю від усього серця!

Привіт і повага
од вашого ПЕРЦЯ!

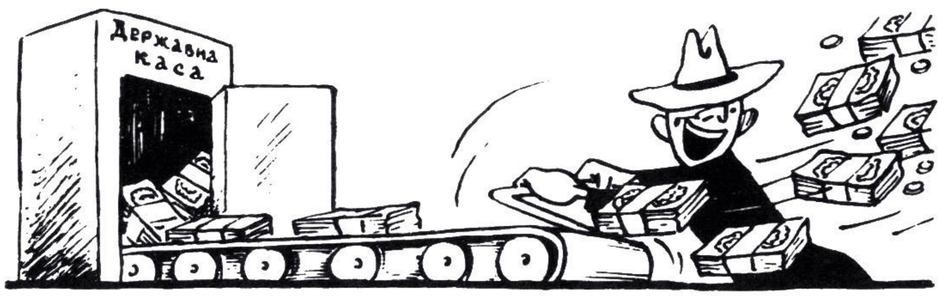

Мал. К. ЗАРУБИ

— Іншої тари в мене немає!..

ДВІ КАЗОЧКИ

КАЗОЧКА ПЕРША

Зміст цієї казочки простий. Двоє подорожніх, ночуючи в одній хаті, засперечалися, з чого діжа у господині. Один каже — з дерева, другий каже — з тіста. Господиня поклала край їхнім суперечкам, сказавши, що років п'ятнадцять тому, як вона виходила заміж, діжа справді була дерев'яною.

Подібні «діжі» одержав Вінницький хімкомбінат з Дніпропетровської «Сільгосптехніки». Але перш ніж одержати «діжі», вінницькі хіміки одержали кілька благальних телеграм з Дніпропетровська: «Вкрай потрібні отрутохімікати!»

Хіміки стали на трудову вахту і виробили для дніпропетровців понад план 50 тонн отрутохімікатів.

А тоді вже надійшли «діжі» з Дніпропетровська. У кожній «діжі», чи то пак, столітровій бочці були «залишки» отрутохімікатів. Тих самих, яких так благала «Сільгосптехніка». Нічогенькі собі залишки, у кожній бочці від 12 до 50 кілограмів отрутохімікатів. Комірник хімкомбінату не встигав акти складати на невикористану «Сільгосптехнікою» продукцію. Тут і казочці кінець.

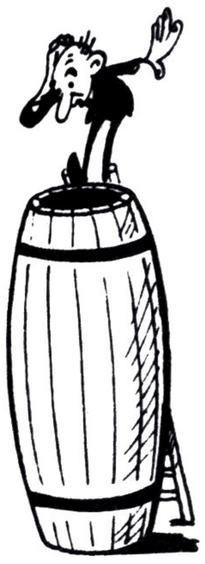

КАЗОЧКА ДРУГА

Зміст другої казочки теж не складний. На стрісі однієї хати та виросла висока трава. Двоє диваків почепили корові на роги мотузок й почали витягати її на хату. Один за мотузок тягнув, другий підсаджував ззаду.

Йшов чоловік дорогою та й питає:

— Що це ви робите, люди добрі?

— Та ось трава на хаті виросла. Хочемо корову попасти.

— А чи не простіше тую траву скосити і корові кинути?

— Справді! Дивись ти, а ми й не подумали!

А в Міністерстві виробництва і заготівель сільськогосподарських продуктів УРСР подумали. І «крепко» подумали, перш ніж занаряджати зерно із Закарпатської області на млини Львівської та Чернівецької областей, а потім готове борошно везти назад через Карпати.

Може, на Закарпатті млини перевелись? Ні, їх тут не менше ніж в будь-якій іншій області: 32 державних і ще більше колгоспних. До того ж, завантажені вони ледве-ледве на половину своєї потужності.

У чому ж тоді заковика? А заковика в тому, що закарпатські млини не входять у систему Міністерства виробництва і заготівель сільгосппродуктів, а підпорядковані обласному трестові промисловості продовольчих товарів, яке входить у систему Львівського раднаргоспу. Раз вони іншого відомства, то хай стоять без роботи. Хай втричі більшими будуть накладні витрати, аби виконана робота йшла на вал міністерства.

Для валу часом вигідніше корову за роги на хату витягти, ніж кинути їй скошеної трави.

С. СМЕТАНА,
Ф. ПРОКОПЕНКО.

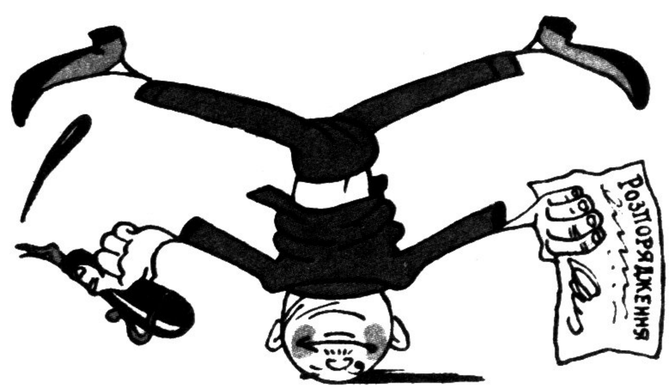

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

НЕ ЯК У ПІСНІ

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

«Якби мені не тиночки та не перелази, — запевняв у відомій пісні один зальотник, — ходив би я до дівчини по чотири рази».

Серйозна, бачите, причина у парубка була на тиночки та на перелази вовком дивитися — заважали вони йому взяти на себе підвищені зобов'язання по відвідуванню його симпатії.

Бригадирові ж колгоспу «Заповіт Ілліча», Дубнівського виробничого управління на Ровенщині, Антонові Михайловичу Ковалю тиночки та перелази клопоту не завдавали — не було на те причини. Зате йому дуже очі муляла інша загорода — лісосмуга, посаджена вздовж автошляху Київ—Львів. Тепер на шляхоексплуатаційній дільниці 896 лісосмуги уже нема — Антон Михайлович (фото № 1) звелів усі дерева викорчувати. Причини поважної для цього теж не було: він, бачите, «вирівнював» колгоспне поле. Та для губителя природи причина, як правило, і не обов'язкова. На те він і губитель!

* * *

Зелений гай, густесенький, неначе справжній рай, розкинувся зразу ж таки коло райцентру Богодухова на Харківщині. Приходили сюди люди після трудового дня відпочити, запашним лісовим повітрям подихати...

Зелений гай той і досі поки що є, але раєм тут уже й не пахне, бо з легковажного благословення Богодухівської міськради (голова т. Корнієнко) його геть запаскудили (фото № 2). Вивозять сюди сміття з міста, гнилу рибу, тельбухи, з райлікарні — нечистоти. Зрозуміло, що тепер по всьому лісу та й по околицях розносяться зовсім не райські запахи.

Треба, ой, треба і отим богодухівським господарникам дати понюхати, чим для них таке ставлення до природи пахне!

* * *

Тече вода каламутна в річці Тисі, що в Тячівському районі на Закарпатті поміж берегами в'ється. Видно, саме ту воду побачивши, була «дівка така смутна» чи сердита. А от директора Тересвянського ДОКу т. Костюченка, який ту воду каламутить, у Тису мазут по канаві спускає, це анітрішечки не засмучує.

А жаль! Варто було б його чимось засмутити. Хай би знав та іншим заказав, як воду каламути ти, природу губити.

Д. МИТЮК.

Народні усмішки

ДВА КУМИ

Зустрілися два куми після тривалої розлуки.

— О! Скільки літ, скільки зим! Як живемо-поживаємо?

— Та як, — каже другий, — не дуже добре: якщо п'ють, то мене минають, а як б'ють, з мене починають.

ЗАВЗЯТИЙ ТАНЦЮРИСТ

Жив чоловік, який дуже любив танцювати. Ні весілля, ні гулянка не обходилась без нього. Одного разу на весіллі, коли він, підпивши, увійшов у раж, до нього підбіг захеканий сусіда:

— Біжи скоріше додому, хата горить.

— Зараз, почекай-но, тільки дотанцюю.

Повідомив М. КОСТІВ
з м. Львова.

ЗАРАЗ ПРИЙДУ

Один панок справляв свої іменини. Зібралось чимало гостей. П'ють, закусюють...

Аж ось приходить від сусіднього пана слуга і подає записку, в якій було сказано, що його сусіда просить на годину осла.

А цей панок читати зовсім не вмів. Взяв він записку, пробіг очима, удав, що прочитав, та й каже слузі:

— Скажи своєму панові, що я зараз прийду!

Повідомив Є. Ф. МУСІЄНКО
з м. Тули (РРФСР).

САМ СЕБЕ ВИКРИВ

Вихвалявся один кум перед другим:

— Знаєте, куме, ота корівка, яку я купив минулої осені у вашого свата, дає по десять відер молока на день.

Мовчить другий кум, цигарки дістає.

— Повірите, по десять повних-повнісіньких... Не знаю вже, куди й дівати оте молоко...

Запалили. Помовчали хвилинку.

— По десять відер щоденно, — не вгаває перший кум. Присягаюсь.

— Ну, й брешете ж ви, куме, і не озираєтесь.

Брехун аж задихнувся від несподіванки та образи.

— А ви звідки знаєте?

— Самі ж, куме, і сказали, — хитро усміхнувся другий кум.

— Коли?

— Та тільки що. Як ви ото, куме, вперше сказали мені, що ваша корова дає вам по десять відер молока щоденно, то я й повірив, бо хіба мало чудес на білому світі буває... Але коли ви повторили те саме, мене сумнів узяв. А як вже і втретє нагадали, та ще присягнули, зрозумів, що ви просто брешете...

ГРІХ

Якось у неділю після обіду жінка підвелась з-за столу і крадькома перехрестилась на порожній куток. Помітив це чоловік, здивувався.

— Ти диви! Скільки живу з тобою, а й не знав, що ти в бога віриш. Просто смішно в наші дні вірити в якогось там всевишнього, — сказав чоловік, влаштовуючись позручніше на дивані.

— Ну, гаразд... Ти не лягай, а піди, будь ласка, телиці сінця підкинь та води до хати внеси, бо я вже так накрутилась зранку, що й рук не зведу.

— Та ти що, з глузду з'їхала? — аж жахнувся чоловік. — Хіба ти забула, що сьогодні неділя? А в неділю працювати гріх...

Повідомив Л. МІНЯЙЛО
з с. Трикрати, Вознесенського р-ну, Миколаївської області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

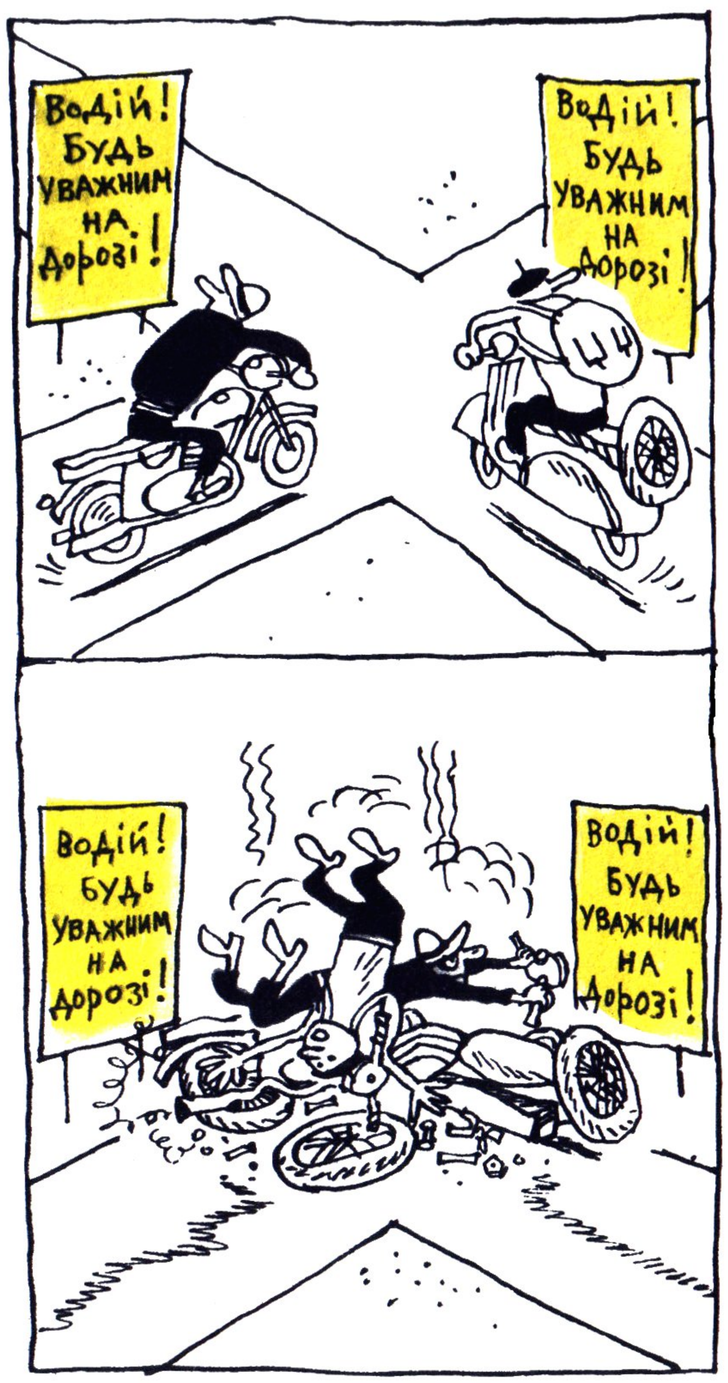

Без слів.

ЛЕДАР КРИТИКУЄ...

Мал. БЕ-ША

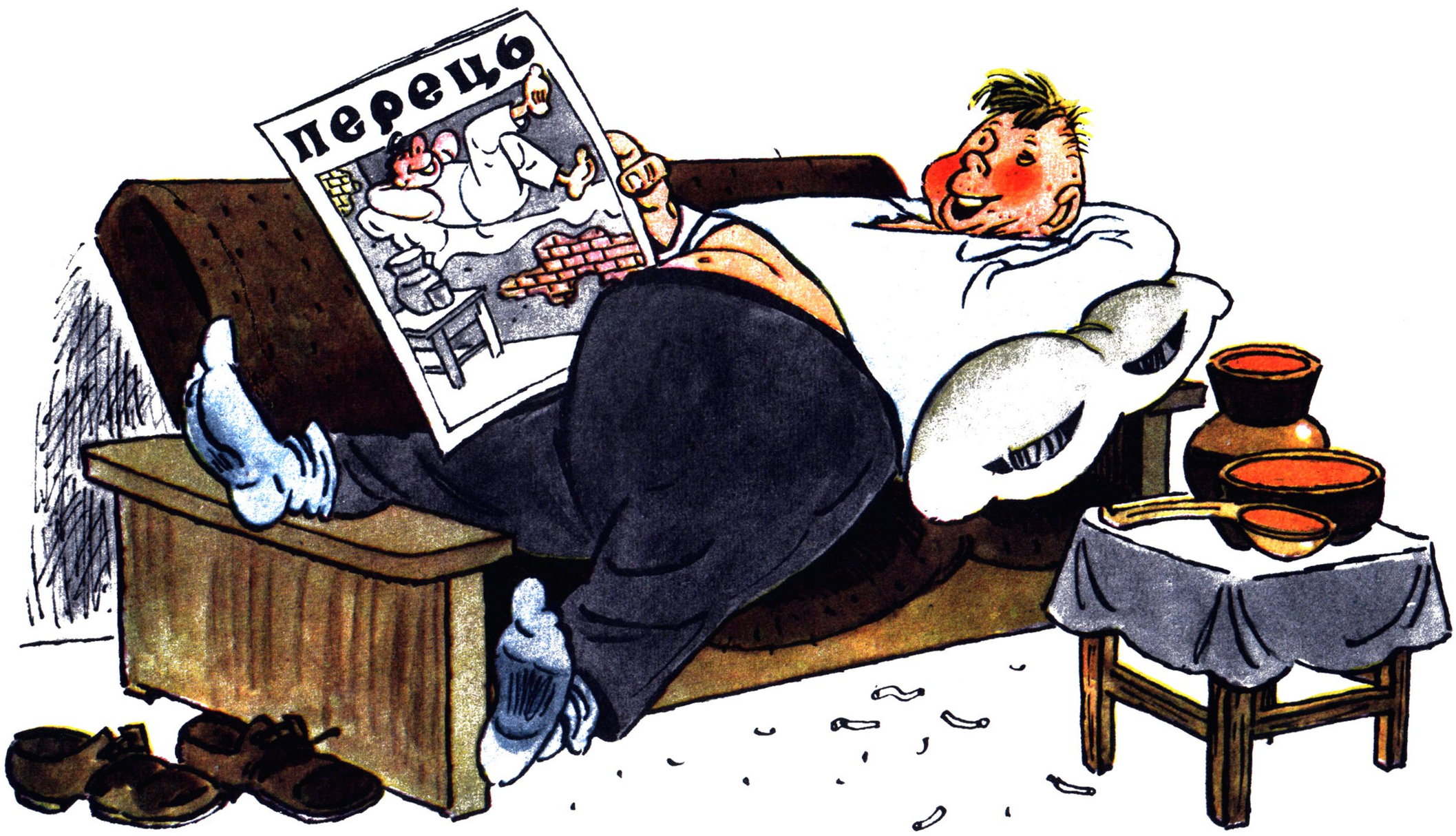

— Хе, диваки! Досі малюють мене на печі, а мені вже давно ліжко-диван купили.

У ресторані я і моя Маша... (подорож перця)

Одержав я такого листа:

«Дорогий Перче!

Слово честі, все це через Машу. Я б тобі не докучав цим листом, якби не вона: «Напиши та напиши. Розкажи Перцеві, як ми провели вечорок у київському ресторані». Ну, про «Кукушку» я писати не буду. Хоч і дуже хотілося нам повечеряти на свіжому повітрі, на знаменитих схилах Дніпра, ми на «Кукушці» довго не затримались. Тільки-но прийшли, сіли, коли з естради щось як заверещить, як кувікне, як захрипить, як завиє, — аж мороз по спині пішов. А кілька молодиків і дівчаток як вискочили на середину «п'ятачка», як «врізали» якийсь припадочний танок та з такими вихилясами, що гидко й писати. А наші сусіди по столику іронічно підморгують нам: бачите, мовляв, як наша стильна еліта бацає. Шик! Заткнись, Європа!.. Від того бацання у нас і апетит пропав і романтичний настрій. Утекли ми з «Кукушки» аж у ресторан «Столичний». Але й там не затрималися. У «Столичному» теж «бацали» двійники «кукушчиної Європи». Одне слово, повечеряли ми у себе в номері готелю без музики. Цікаво, а як ти, Перче, витримуєш отой вереск оркестру, оте страхітливе бацання? Чи, може, ти і в ресторанах не буваєш?

З привітом!

Грицько Перепічка за дорученням своєї дружини Маші».

Е, думаю, тут щось мій шановний кореспондент Грицько Перепічка перегнув про київські ресторани. Побував у двох-трьох і вже така критика. А в Києві ж не два і не три, а добрих три десятки ресторанів. Ану, думаю, піду ближче познайомлюсь, що там по інших ресторанах «бацають».

Приходжу в ресторан «Спорт». Сідаю, замовляю вечерю. Розглядаю публіку. На естраді бачу цілий квартет — аж чотирьох «маестро» — контрабас, барабан, піаніно і флейта. Сидять «маестро» і про щось своє тихенько просторікують. І в залі тихо. Нарешті взялися за інструменти і заходилися сонно барабанити якусь «пієсу». І я починаю відчувати, як у мене пропадає апетит, як хилить мене на сон од тієї музики. Що воно за «пієса», навіть людина з вищою музичною освітою не второпає.

Та ось востаннє кволо ударила паличка по барабану — й музики ожили. Вони виступили з несподіваним номером. Квартет почав голосно, з ентузіазмом дебати на кулінарні теми. Особливе пожвавлення викликало гостро дискусійне питання: що смачніше — верх курки чи низ. Нарешті дискусія вщухла, сторони дійшли згоди.

— Хай іде замовляє Боря!

Боря (Борис Давидович Зимгород) з готовністю кинув палички й охоче поринув у надра кухні. Як я дізнався, Боря за фахом не музикант, а зубний технік. Тепер зрозуміло, чому і від його музики, і від музики його колег у відвідувачів ниє не один зуб, а ціла щелепа.

«Ну, — думаю, — від таких трудяг я путньої музики не почую. Піду хоч послухаю, якої заспіває дирекція».

Заступник директора ресторану Антоніна Антонівна Пилипенко «заспівала» мені коротко і ясно:

— Репертуарний список ресторанного оркестру у нас є, затверджено його по всій формі. Але де він, ніхто не знає і ніхто вам його не знайде!

Подався я до ресторану «Москва». Треба ж довести Грицькові, що не такі вже в нас і погані справи. Заходжу, сідаю за столик, дивлюся і слухаю.

На середину залу виходить парочка. Він починає трястись, як «слабий на втори» павіан, вона трясеться і хвицає поруч з ним. До них приєднується друга пара, третя.

А оркестр старається, а оркестр «дайоть». Ну просто, як у «кращих домах Європи й Філадельфії». Оркестр «дайоть», а компанія «бацає» твіст. А як же інші гості ресторану? Та з усього видно, що оркестрантам плювати на всіх інших, які не доросли ще до розуміння естетичних принад танцю модернізованих трясунів.

Питаю в дирекції:

— Що у вас грають і хто у вас грає?

А Геннадій Іванович Носов, заступник директора, жахається:

— Ах-ах! Невже отаке грали? Ах, як прикро! А може, це інтуристи привселюдно розкладалися?.. Репертуар? Який репертуар? Ах, отой репертуар! Є репертуар. Затверджений по всій формі!..

І шановний товариш Носов почав розкопки у своїх шухлядах. Та з однаковим успіхом він міг би шукати там репертуар марсіанського ансамблю пісні і танцю.

Під войовничий гуркіт барабанів і під регіт твістярів я викотився на вулицю. І жахнувся:

«Якщо у ресторані «Москва» «бацають» твіст, то що ж виробляють у ресторані «Дніпро», у ресторані готелю, спеціально збудованого для інтуристів?»

Зайшов і не повірив вухам своїм. Мене зустріла приємна мелодія «Київського вальсу». Що це, думаю, радіо? Магнітофонний запис? Ні. Виявляється, в ресторані «Дніпро» дуже кваліфіковано виконують і «Знову цвітуть каштани», і «Підмосковні вечори». Тут звучать і приємні фокстроти і танго й інші хороші танцювальні мелодії народів світу. Оркестр під керівництвом О. М. Свиридова всім до душі.

Сиджу в «Дніпрі» і думаю: яка ж музика потрібна в ресторані? Ясно, гарна. Це не значить, звичайно, що невеличкий ресторанний оркестр мусить виконувати обов'язково симфонії Чайковського чи Прокоф'єва. Ні, в естрадного оркестру свої закони і своя музика. Музика легка. Музика весела, як «бризки шампанського». Але дехто з наших ресторанних «маестро», видно, розуміє слова «легка музика» як синонім слів «музика легковажна», «музика пуста» і навіть «музика пошла». Е, мовляв, «для вуха після сивухи» і таке збреде!

Скажу одверто. Я гадав, що «музична історія» Грицька Перепічки була винятком. Хоч і неприємним, але винятком. Винятком, що підтверджує хороше правило: у столичних ресторанах бринить хороша, весела, легка музика. Музика, що сприяє хорошому настрою. Але неприємний виняток не підтвердив хорошого правила.

— Добре! — вигукнув я. — Але ж мусить хто-небудь контролювати роботу цих «маестро», в миру «лабухів»?

Я звернувся до міського комітету оркестрантів. Є такий у Києві. Він, ніби, мусить, як мені сказали, керувати, контролювати і навіть підвищувати професійний рівень ресторанних музик. Очолює цей комітет т. Розельман, піаніст ресторану «Вокзальний».

Іду на вокзал.

Та це був вечір помилок. Оркестр ресторану «Вокзальний», правда, не «бацає» твістів і не приголомшує відвідувачів «рокками», але його бородаті мелодії снилися, певно, ще нашим прабабусям.

— О! — зрадів мені М. І. Розельман. — Треба, давно треба репертуар поліпшувати, підносити на ще нечувану висоту! Ми докладаємо всіх зусиль! Намагаємося йти в ногу з вимогами сучасності! Але, якщо у вас є якісь претензії, йдіть у Київську державну філармонію. Вона й репертуари затверджує, й оркестри слухає...

— Радий, дуже радий, — гостинно зустрів мене заступник директора філармонії М. І. Янут. — Ресторанні оркестри — це питання сучасне. Давно вже час по-справжньому підняти це питання, і якщо буде така потреба, поставити гостро руба. Чи знаєш ти, Перче, що Міністерство культури разом з Міністерством торгівлі ще два роки тому зобов'язало філармонію керувати ресторанними оркестрами. І тут, знаєш, можна і справді зробити чимало: влаштовувати конкурси на кращий оркестр, атестовувати кожного музиканта окремо, організувати, так би мовити, вільний оркестр, який підмінював би інші під час відпусток. А що ми бачимо? Сором дивитися! Виходять на естраду у ковбойках, у задрипаних штанях, неголені... Жах! А хіба важко одягти чисту білу сорочку і чорний галстук? І останнє, по-секрету: зараз грає багато оркестрів, яких ми ніколи не слухали!

— Як же ви виконуєте доручену вам Міністерством культури роботу?

— Ніяк, — знизав плечима Янут.

— А чому?

— А тому, що керувати зобов'язали, а штатної одиниці не дали...

Одне слово, керівництву Київської державної філармонії за роботу з ресторанними оркестрами цілком можна поставити «одиницю». Справжню! Не штатну.

— А ви зробіть ось що, — порадив нам т. Янут, — зверніться у міський комітет оркестрантів. Там... Але, між нами, ця організація реально існує лише на папері...

Все. Коло замкнулося.

Мораль? Яка там мораль?

У місті високої музичної культури, у місті, чиїх музикантів і співаків знає увесь світ, у місті, де чудова консерваторія і зразкові музичні школи, під самісіньким носом у Міністерства культури і отаке...

Ай-я-я-я-яй і ще багато разів «ай».

З Перцем подорожували і враження його записали М. БІЛКУН, Ю. ПРОКОПЕНКО та Ю. ЯЧЕЙКІН.

„ПАМАГІТЄ... СИРОТІ КАЗАНСЬКІЙ“

Трапилося лихо — людина свою рідну совість загубила. Осиротіла, можна сказати, людина. Але замість того, щоб рідну совість шукати, та сирота, прочумавшись після похмілля, натягає на себе якісь лахи і кидається у вагони приміських поїздів шукати родичів.

— Дарагіє братця і сьостри! — родичається вона гамузом з усіма пасажирами і тягне добре відрепетируваним трагічним речитативом: — Памагіте, хто як може, не відкажіть, рідненькі...

Речитатив діє. «Братця і сьостри», щоправда, перед новоз'явленим родичем обіймів не розкривають, але гаманці — розкривають. І жалісний речитатив супроводжується дзвоном монет, що падають у немиту нетрудову руку казанської сироти...

Не дуже й давно ще у приміських поїздах та електричках коло Києва можна було зустрітися з таким «братом» зі Сквири — Володимиром Олексійовичем Савченком. За подаянієм він завжди простягав тільки ліву руку: права мала зображати з Савченка інваліда. Зате потім, у колі своїх горілчаних братів і сестер, до склянки тягнувся правицею. І цілком здоровою!

А от вам і сестриця. Здорова, двадцятилітня Врінчан Ніна Ничипорівна.

За 20—25 хвилин до відходу поїзда з Київського вокзалу вона заходила у вагон і, скривившись, як середа на п'ятницю, починала свій незмінний завчений монолог:

«Граждані пасажирі! Памагіте! Єду я, в путі. І тут у міня уварававлі чімайдана. А там — білет, вещі і деньгі. І тіпер вот, как відіте, осталась з малінькім рібйонком. Памагіте, радные, хто як можеть!»

І допомагали... І непогано допомагали. Щоб ви могли судити про ту допомогу, цитуємо листа громадянина М. Архалгородського з м. Черкас:

«27 лютого 1964 року, коли я їхав до Львова, на станції Київ у вагон поїзда «Київ—Львів» зайшла молода, хороше одягнена дівчина. Вона стала говорити, що її обікрали. Ій пасажири стали збирати гроші і зібрали коло 30 крб. Сьогодні, повертаючись додому, у вагоні поїзда «Київ—Сімферополь» я знову побачив ту ж дівчину, яка розповідала ту ж історію. І пасажири почали збирати їй гроші. Я хотів її затримати, але вона втекла. Перший раз і я дав їй 1 крб.».

Взялася міліція ближче познайомитися з Савченком і Врінчан, але тим це чомусь не припало до вподоби. Не розпрощавшись у Києві з своїми «дарагімі братцями і сьострамі», чкурнули вони кудись подалі.

Але не журімось та не побиваймось — земля київська ще не остаточно осиротіла. Гордєєв Андрій Тимофійович з Орла не полінувався до нас добратися, а Кузнецов Микола Миколайович — аж з Московської області на Київщину добився, щоб свої родинні почуття засвідчити. Охоплений же палкою любов'ю до «братців і сестьор», Кубін Віктор Олександрович навіть з Гельмязівського будинку інвалідів драпонув. Драпонув, хоч там на всьому готовому, на державному жив. Але ж у тому будинку на сто грамів не дають. А от ми — дамо! Дамо і не подумаємо, що нікому з тієї братії ми цим справді по-людському не допоможемо, бо їм треба допомагати совість свою загублену шукати. А за виканючені гроші нікому ще не вдалося собі нову совість купити.

В. САВЧЕНКО,
старшина міліції.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Так два чоботи пара чи не пара?

Наш читач І. Завгородній описав у № 7 «Перця» випадок, коли і парні два чоботи не завжди пара. Він придбав пару гумових чобіт виробництва Одеського заводу «Гумпластмас». Чоботи виявились бракованими. Він послав їх заводові на обмін. А в Одесі пару чобіт поміняли на один.

Як повідомили нам з Чорноморського раднаргоспу, після описаного випадку бракоробів з «Гумпластмасу» притягли до суворої дисциплінарної відповідальності. А виконуючого обов'язки начальника ВТК заводу т. Каца зняли з цієї посади.

ГУМОР НАШИХ ДРУЗІВ

Малюнки з гумористичних журналів: «ВОЖИК» (Мінськ), «ДАДЗІС» (Рига), «КІПЕРУШ» (Кишинів), «КІРПІ» (Баку) та «ЧАЯН» (Казань).

Без слів.

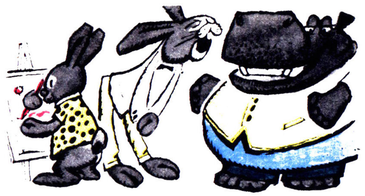

— Здорово малий малює! Хай намалює мене!

— Що ви, що ви, він таких гарних малювати ще не вміє...

— Добре, що на фермі механізми лежать. Є об що почухатись.

— За такий хабар вас до суду треба віддати!

— Я все своє життя махорку курив, а ти, сучий син, на «Казбек» гроші переводиш!

— Чому діва Марія без сяйва?

— От чорти б його взяли, знову пробки перегоріли!

Такою уявляють собі жінку деякі чоловіки...

Голова сільради: — Ну й попоганяв сьогодні самогонників — ніг під собою не чую...

ДОВЕДЕТЬСЯ ЗІПСУВАТИ...

Дебітор — термін бухгалтерський. У перекладі на мову буденної прози це — боржник. Позичила, скажімо, щось людина чи організація в іншої організації — і ось вона вже дебітор.

Борги треба віддавати, бо, як відомо, кредит псує добрі взаємини. Але сучасні дебітори часто і боргів не віддають, і добрі взаємини з позичальниками підтримують. На таких дебіторів ми натрапили недавно в Тернопільській області. Дебіторів у цьому благословенному краю — хоч одбавляй!

Працівники відділу фінансування та кредитування сільського господарства обласної контори Держбанку не лише назвали нам досить солідну суму дебіторської заборгованості колгоспам, а й дали вичерпну характеристику сучасному дебітору, познайомили з умовами, в яких він привільно живе й процвітає.

Виявляється, сучасний дебітор — це не колишній грубуватий, задерикуватий боржник, котрого треба було добре по судах потягати, щоб борг з нього стягти. Ні, сучасний дебітор бере гроші й матеріали делікатно, ввічливо, з подякою. Він неодмінно пообіцяє вчасно розрахуватися. Але, на відміну від колишніх дебіторів, сучасний ніяких векселів або інших документів не залишає. Сучасний дебітор дуже поважає роззявкуватих і невмолимих бухгалтерів та ревізорів.

Ось, приміром, колгосп «Дружба», Підволочиського виробничого управління. Як мухи мед, обліпили той колгосп дебітори. Чимало серед них своїх, внутріколгоспних, а багато й таких, до котрих і світ не близький. До душі припав їм голова колгоспу т. Годинський — людина лагідна й не дуже причіплива. Хто тільки не винен колгоспові грошей! І Тернопільський лісгоспзаг, і колгосп «Жовтень», і волочиська чайна (Хмельницької області), і Бендерівський міськкооптор (Молдавія). Півсотні боржників ліниться в списку. І набрали вони в колгоспі всяких цінностей на кругленьку суму — понад 10 тисяч карбованців.

Набрати набрали, а віддавати не поспішають. А деякі й зовсім відмовляються від боргу. Окремих дебіторів пора б уже й через суд потурбувати, так документів немає, бо все оформлялося тут на «джентльменських засадах».

Рік тому голова колгоспу «Жовтень» т. Кубик на таких «засадах» купив у голови колгоспу «Дружба» т. Годинського універсальну раму для розкидання перегною. Про все під час торгу домовились. Забули тільки про «дрібницю» — про ціну. Універсальна рама торік щасливо перекочувала до нового хазяїна, а гроші за неї і досі колгоспові «Дружба» не сплачені.

— Хоч кричіть, хоч моліть, а такої суми, яку ви тепер назвали за раму, не дамо! — затявся т. Кубик.

Подібне сталося і з Бендерівським міськкоопторгом. Голова колгоспу домовився доставляти в Бендери своїми автомашинами деякі продукти. Представник торгу поклявся, що гроші за транспорт буде сплачено. Але то були пусті слова, і Бендерівський міськкооптторг посів тепер чільне місце у довгому списку дебіторів колгоспу «Дружба».

Аналогічне становище з дебіторською заборгованістю в колгоспах ім. Леніна, «XXII з'їзд КПРС», ім. Маяковського, «Зоря комунізму» та ін. Та якби це лише в одному Підволочиському районі. Так ні! Мало не на всій Тернопільщині так. На початок другого кварталу цього року дебітори не повернули колгоспам по Кременецькому виробничому управлінню 864 тисячі карбованців, Бучанському — 822, Чортківському — 814, Теребовлянському — 770, Борщівському — 719, а всього по області — 6 мільйонів 145 тисяч карбованців! Це не багато і не мало, а близько 10 процентів до власних оборотних коштів колгоспів.

Досліджуючи особливості нинішніх дебіторів, старший кредитний інспектор обласної контори Держбанку т. Левкович класифікує їх на «нормальних» і «ненормальних». (Ні, в останньому нічого натяку на розумові здібності дебіторів немає. Йдеться лише про те, нормально створився борг чи не нормально).

До другої категорії відноситься такий, приміром, дебітор, як голова колгоспу «Золота нива», Борщівського виробничого управління, т. Дрофишин.

Жив товариш Дрофишин, поживав, колгоспом керував. І раптом запекло йому поїздити у комфортабельній автомашині. Дай йому «Волгу» і край!

Помізкував голова, прикинув сюди, туди, й ні до чого кращого не додумався, як купити «Волгу» на гроші, виділені для оплати праці колгоспників.

Спершу оформили підзвіт на завгоспа т. Шведа, ніби для купівлі автопокришок за готівку. І за ту готівку підігнали під поріг контори артілі «Волгу». Зареєстрували машину на Дрофишина. Його ж прізвище проти суми 5.500 карбованців красується і в списку дебіторів свого-таки колгоспу.

На такі ж гроші у тому ж Борщівському виробничому управлінні «Волги» покупили голови колгоспів «Прогрес», ім. Кірова, «Маяк», ім. Мічуріна, «Золотий колос» та деяких інших.

Колишній голова артілі «Світанок» т. Савчук теж купив собі «Волгу». Та не довго й поїздив — перейшов головувати в іншу артіль.

— А як же з підзвітом на 4500 карбованців? — поцікавилися колгоспники.

— Катайтесь по черзі на автомашині, — помахав ручкою колишній голова і засміявся.

Ось який нині дебітор пішов! Веселий, дотепний. Та, власне, йому й сумувати чи, скажімо, боятися тепер нічого. Головбухи колгоспів легко пристають на будь-які фінансові операції, акуратно раз на квартал складають «Інвентаризаційний опис дебіторів» (є така спеціальна форма!) для районних відділень Держбанку, потім про все це забувають і боржників своїх майже не чіпають.

Ще менше турбують їх вищі керівні органи районів та області. Обговорять, приймуть «для годиться» грізне рішення, а дебіторів не турбують. І росте дебіторська заборгованість.

Ні, на Тернопільщині, як бачите, кредит не псує добрі взаємини.

Та рано чи пізно, а керівництву області таки доведеться зіпсувати взаємини і з «нормальними» і з «ненормальними» дебіторами.

Бо далі вже нікуди!

І. СОЧИВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.
Тернопільська область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Соломас — на мило!». Так звався фейлетон у № 10 «Перця». Соломас, — писали ми, — не футбольний суддя, а сировина, з якої виробляють мило. Цистерна соломасу прибула на ст. Миколаїв для скло-парфюмерного заводу. А тутешні залізничники зафутболили цистерну аж у Башкирію. 35 днів тривали розшуки соломасу.

«Горе-футболістам станції Миколаїв — фізкультура!!!» — проголосили ми в кінці фейлетону.

А тепер стало відомо, которому саме футболісту ми кричали «ура!» — начальникові техконтори ст. Миколаїв. За влучний «удар» по цистерні його знято з роботи. Про це написали нам з Москви, з Головного вантажного управління Міністерства шляхів СРСР.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

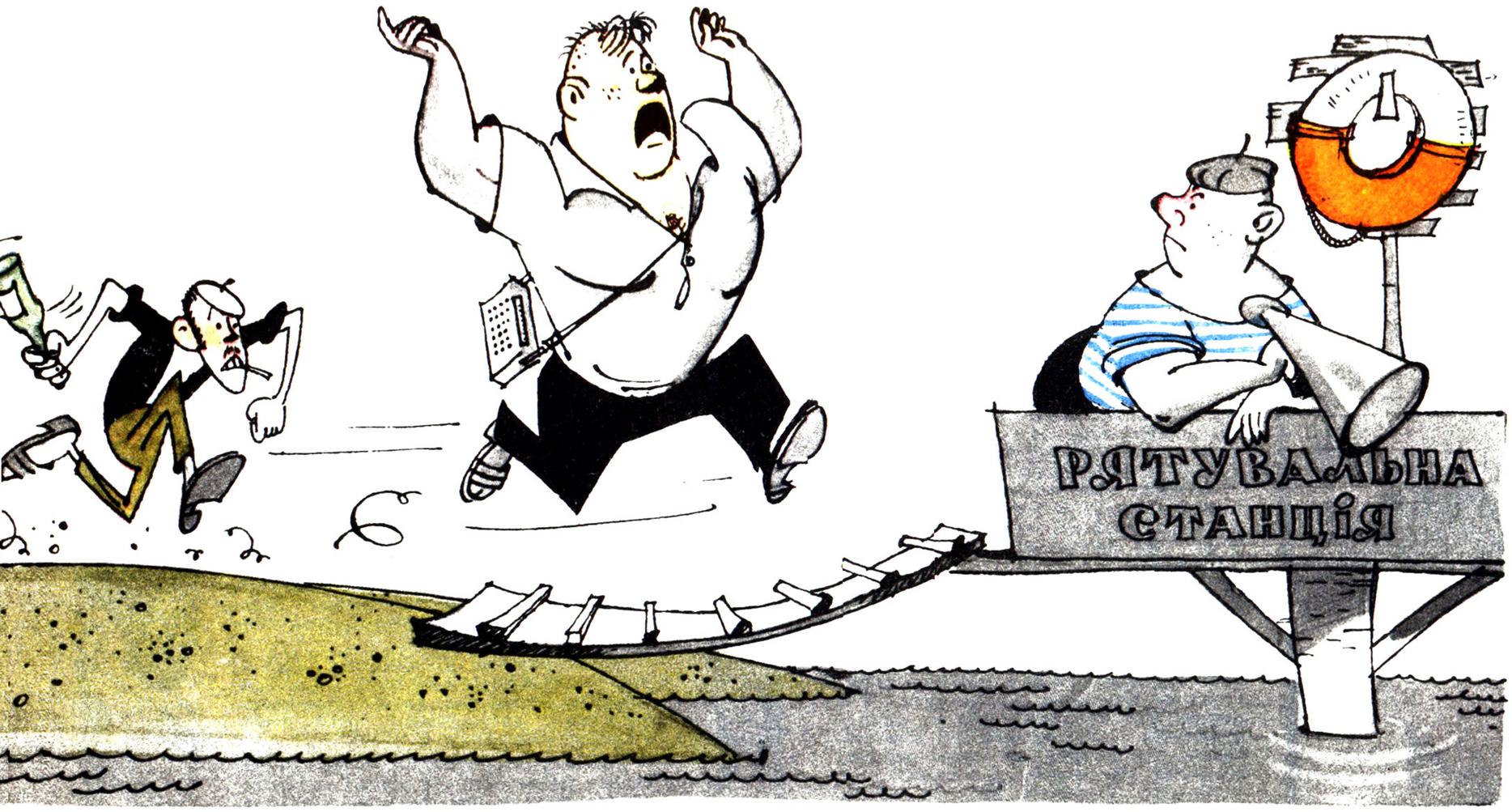

— Ряту-у-уйте-е-е — хуліган!

ВСЕ НАРАДИ ТА НАРАДИ...

Хай не гнівається Панас Іванович. Але одверто скажу: дуже він любить по причині й без причини усякі наради.

— Я,— говорить,— без наради не можу жити. Не можу,— каже,— дихати.

Їй-бо, Панас Іванович жив і дихав нарадами. Як сіяти — нарада, віяти — нарада... Орати — нарада, жати — нарада..,

Панас Іванович щиро доказував: посієш без наради, їй-богу, не вродить. А дай нараду — порядок у степах. Заколоситься і закачаниться...

Останнім часом Панас Іванович висунув нову тезу:

— Треба,— каже,— діло з нарадами удосконалити. Треба перед нарадою і після наради забігати в буфет. А якщо дозволить обстановка, то не завадить і під час наради трохи посидіти...

Якось одного дня до Панаса Івановича завітав друг його дитинства, капітан міліції. Прийшов запросити на свої іменини.

Дружина Панаса Івановича першою зустріла капітана і запитала:

— Василю! Куди ти мого чоловіка гукаєш?

А капітан жартома:

— Та куди ж — на цугундер! У міліцію!

— У міліцію?! — радісно скрикнула жінка.— Бери його, Василю, бери. А я, дурненька, злякалася, думала, що ти його на чергову нараду тягнеш.

. . . . . .

Ішли роки. Зустрів я Панаса Івановича в ролі референта.

— Товариші! — гукнув він з трибуни.— Насамперед ми повинні вияснити: скільки на тонну цукру лягає людей. Давайте проаналізуємо на таких даних... У минулому році на Кобеляцькому цукровому заводі на тонну цукру лягало двадцять два і шість десятих чоловіка... А вже,— дозвольте підкреслити,— а вже на Лохвицькому цукровому заводі за той же звітний період на тонну цукру лягало дев'ятнадцять і чотири десятих чоловіка...

Із зали запитали:

— Скільки на тонну цукру лягає мужчин, це нам ясно. Ми просимо доповідача реально пояснити: скільки ж на тонну цукру лягає жінок. І чи вони теж лягають з десятими, чи без оних...

. . . . . .

Поруч мене сидів симпатичний чоловік, який зі мною поділився таким:

— Я,— каже,— оце недавно побував у Кобеляках. Відвідав і цукрозавод. З цукровиками снідав і обідав. Та й не від того — у мандрах мандрував. У плесі разом купався... А ось, їй-бо, не добився, де в цукровиків оті десяті притулені?

. . . . . .

Мабуть, буває таке: хоч воно, як ото кажуть, ніде й не притулено, а чуєте, його в доповідь ліплять.

Ол. КОВІНЬКА.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ВИТЯГЛА

Клим зустрів свого дружка:
— Ну, здоров, Альоша!
А чому одна рука
В тебе стала довша?
— То буфетниця-яга,
Злюща, як зміюка,
Із буфета витяга
Все за праву руку.

В. ЗАМУРЕЙКО.

м. Ніжин,
Чернігівської області.

ШАПКА

І я наук вершину здобула:
На голові доцентовій була.

П'ЯТЕ КОЛЕСО

Хвалилось п'яте колесо Дорозі:
— Я — немала деталь у возі.

ЗАМКЛУБ

Я завклубом зустрічаю
І злітає в мене з губ:
— Чом вас молодь величає
Не завклубом, а замклуб?..

— І придумають же, кляті,—
Чуха той на тім'ї чуб. —
То, щоб швидше вимовляти
Й не казать — замкнутий клуб.

Василь ГИРИЧ.

с. Жаботин,
Смілянського району,
Черкаської області.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Так його! Так!.. Всип йому ще разів п'ять і досить...

Асен Босев

Асен БОСЕВ — відомий болгарський поет, редактор сатиричного тижневика «Стършел» («Шершень»). Друкуємо вірші Асена Босева у перекладі Дмитра Білоуса.

ЧУДО У ПОПІВСЬКОМУ ДВОРІ

Це було в фашистську люту пору.
Піп і попадя були в оселі.
Ясен місяць плив повільно вгору,
схожий до лискучої тарелі.

Перед ними з наїдками блюдо —
їли ковбасу, хвалили бога.
Але що це? — справжнє тобі
чудо! —
Охопила раптом їх тривога.

Щось страшне, якась нечиста сила
впала на попівському городі;
Наче птиця, розпустила крила,
біла птиця в синій прохолоді.

— Сатана! — злякавшись, піп
волає.
Попадя ж тремтить, кричить:
— Зміюка!
Піп дрючину зопалу хапає:
— Геть звідціль, а то скуштуєш
дрюка!

А до нього голосом людини:
— Я з Країни Рад із парашутом.
Тут я воював за батьківщину
й битимуся знов з фашистом
лютим...

Не диявол це, — людина добра.
А диявол був під сінню ряси:
не одного лютий, наче кобра,
видав батюшка, до грошей ласий.

Налетіли поліцаї: — Досить!
Більшовик, здавайся, кидай зброю!
Але їх із автомата косить
гість нічний в шаленому двобої.

Врятувався гість наш піднебосник.
Не здригнув перед фашистським
звіром.
Став безстрашний легендарний
месник
славного загону командиром.

А з попом була коротка мова,
бо дістав він те, чого достоїн:
вознеслась туди душа попова,
звідкіля вночі спустився воїн.

— Казка? — дехто може запитати.
Я ж потвердить хочу: — Правда
щира.
Й за сміливість з вами привітати
комуніста, друга, командира.

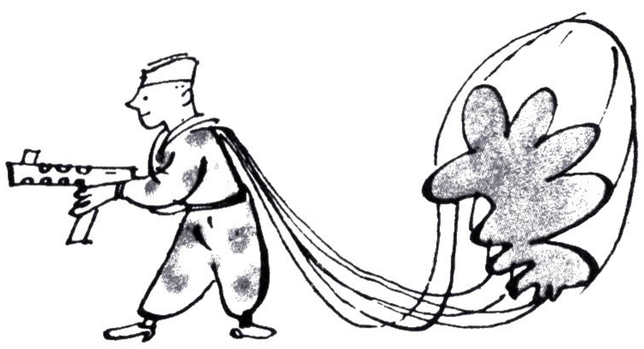

ХИТРИЙ ДІД

Дід у руки сапку взяв:
— На город піду, — сказав.
Баба дума: «Цілий день
буде скніть... Піду лишень,
понесу йому обід,
хай закусить бідний дід».

Узяла сальця, яєць,
у глечаті сирівець.
За торбину — і пішла,
діду їсти понесла.

На город прийшла... Де ж дід?
А його пропав і слід.
— Де ти, пень старий? А киш!
Під кущем десь, мабуть, спиш?

Але дід її не спить, —
у пивниці він сидить.
Та при тому вже й давно —
курить люльку, п'є вино.
Тільки піт з лиця втира...
Гульк — біжить його стара:

— А який це сюди біс
тебе, іроде, приніс?
А дідок назустріч їй:
— Е, я інший дід, не твій... —
І сміється неборак:
— Твій на полі сіє мак.
Ти прийшла сюди дарма,
їж іди обід сама...

Хвіртка рипнула ледь світ,
кинувсь песик до воріт,
і дідок під рундуком
гатить в двері кулаком:

— Вставай, бабо, відчини
зла старому не чини,
цілий день мене пекло,
ріски в роті не було.

— Геть від мене, вовкулак!
Мій на полі сіє мак! —
Баба крикнула. — І я
баба зовсім не твоя.
А твоя десь на лану
насіває полину...

НЕЗВИЧАЙНИЙ ХЛОПЧИНА

Всім хвалився дядя Христо,
весь від захвату горів.
Вчора їздив він у місто
і племінника зустрів.

— Незвичайний він хлопчина! —
Запевняє дядя всіх.
В чім же захвату причина —
відгадать ніхто не міг.

Від людей нема відбою:
— Чим вас небіж здивував?
— Він, зустрівшися зі мною,
«Добрий день» мені сказав!

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал С. ГЕРАСИМЧУКА

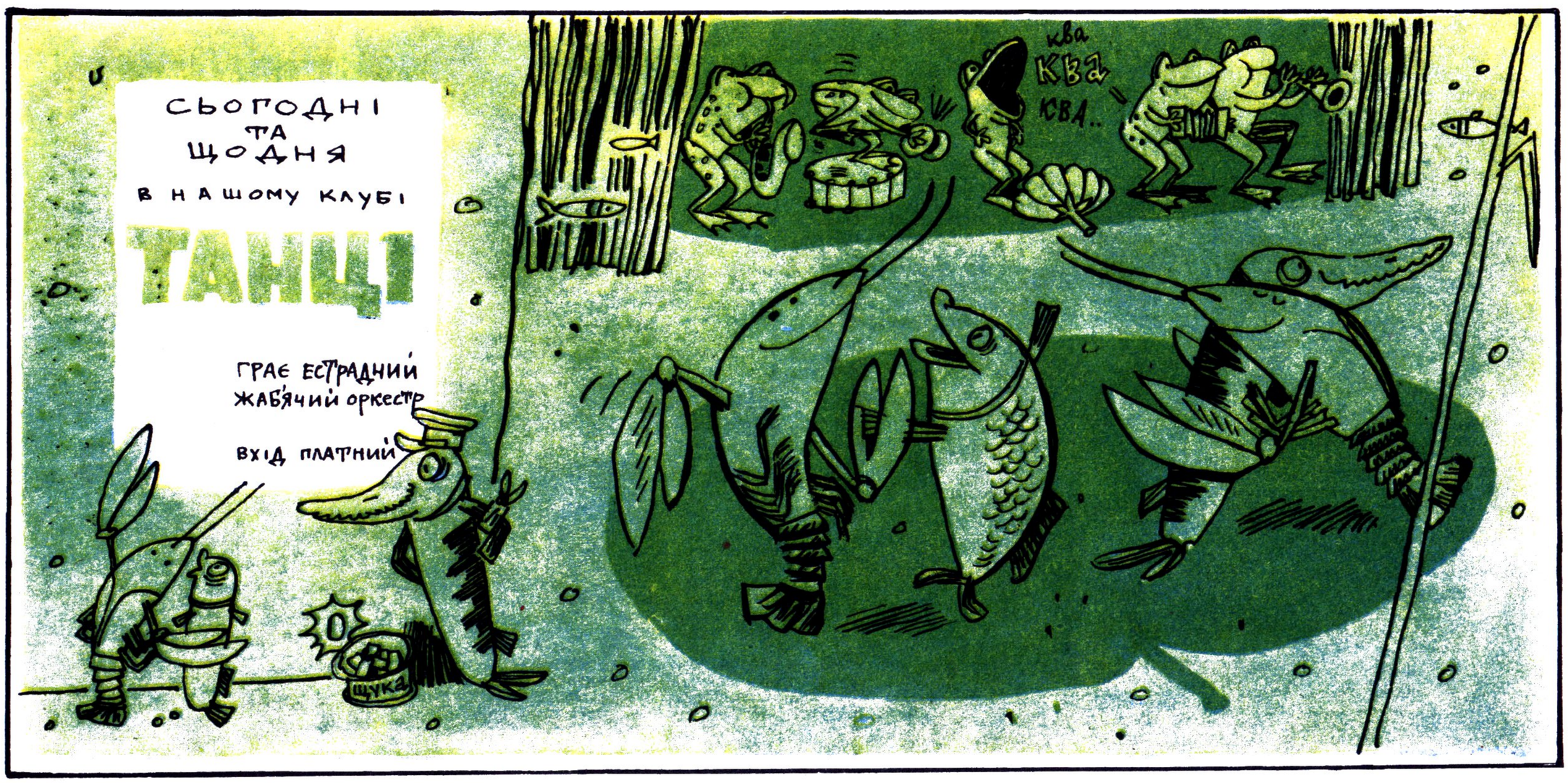

«Танцювала риба з раком...»

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ми, лікарі, звертаємося до тебе як до колеги, спеціаліста з таких хвороб, як тяганина та байдужість. Перші симптоми цих небезпечних захворювань ми помітили майже рік тому, коли в селище Заложці провели електрику. Але, хоч підстанцію поставили на відстані 300 метрів од лікарні, у палатах і досі ще чадять каганці. Ми гадаємо, що лікарню давно б електрифікували, якби відповідальних працівників з Тернопільського облсільелектроенерго та енергобудтресту несподівано не вразила така хвороба, як байдужість, ускладнена тяганиною. З історією хвороби вже знайомилися навіть у Тернопільському облвиконкомі, але й там дійових ліків проти неї не знайшли. От і просимо ми тебе, Перче, підказати, що у таких випадках краще допомагає — холодний душ чи гаряча припарка?

Б. СТЕФАНИШИН,
головлікар районної лікарні № 3.

с. Заложці,
Зборівського району,
Тернопільської області.

Чи можна обладнати в хаті планетарій?

Уяви собі — можна. Для цього треба вкрити хату шифером Богодухівського цегельного заводу. Богодухівський шифер весь у таких дірках, що крізь них всю зоряну систему видно. У цьому ми переконалися, коли придбали той шифер, щоб укрити підсобне клубне приміщення. Вкрити ми вкрили, але то не дах, а одне нещастя — увесь світиться, мов решето.

Хочемо попередити тебе: не шукай фахівця, який погодився б тим шифером дах укривати. Будівельники дуже бояться богодухівського шиферу — він кришиться на пісок.

Краще, Перче, доручити цю роботу самому директорові заводу т. Кучеренку. Може, тоді зрозуміє неборак, що шифер, який виробляє його підприємство, — суцільний брак.

М. СЛЮСАРЕНКО,
завідуючий Лозівським клубом.

Богодухівський район,
Харківської області.

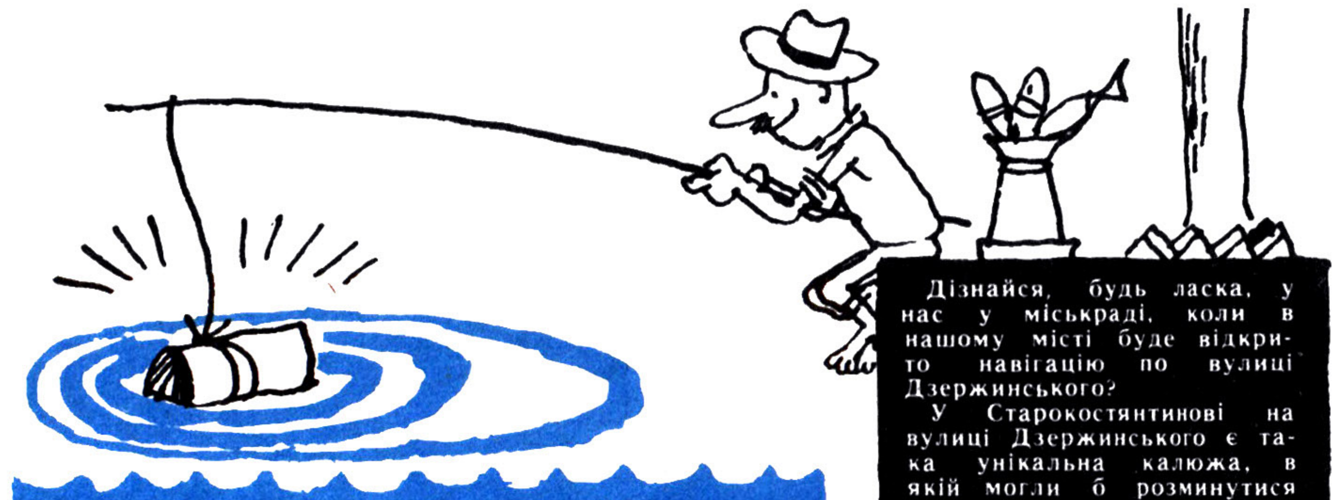

Якщо ти приїдеш до Черкас, обов'язково завітай у будівельне управління № 525 до т. Окулова Костянтина Олексійовича. Це гідний представник того всюдисущого племені, яке довбає на вулицях свіжий асфальт, перекопує нові тротуари і, як пам'ятки про діла свої, залишає ями.

У дворі будинків, що стоять на розі вулиць Зеленої та Р. Люксембург, т. Окулов теж залишив яму. Справа у тому, що кероване ним БУ-525 підводило до житлових будинків газ. Ще півроку тому робітники викопали тут яму, поставили газові цистерни, але не закріпили їх. Після дощу яму залило й цистерни почали плавати в ній, як гігантські поплавки. З того часу багато дощів пройшло, поплавки з ями повитягали, а штучне море так і кинули напризволяще.

От і просимо ми тебе, Перче, якщо будеш у Черкасах, зайди до т. Окулова і скажи йому, що коли він хотів поховати в тій ямі асигновані на проводку газу державні гроші, то це завдання він уже з успіхом виконав.

А. СУХОБРУС.

м. Черкаси.

Дізнайся, будь ласка, у нас у міськраді, коли в нашому місті буде відкрито навігацію по вулиці Дзержинського?

У Старокостянтинові на вулиці Дзержинського є така унікальна калюжа, в якій могли б розминутися кілька теплоходів середньої потужності.

Ну, теплохід, звичайно, річ дорога і транспортувати його на Хмельниччину штука складна, але пустити моторний пором через калюжу можна було б.

Бо на звичайне «сухопутне» впорядкування вулиці ми вже втратили всяку надію.

МЕШКАНЦІ ВУЛИЦІ ДЗЕРЖИНСЬКОГО.

м. Старокостянтинів,
Хмельницької області.

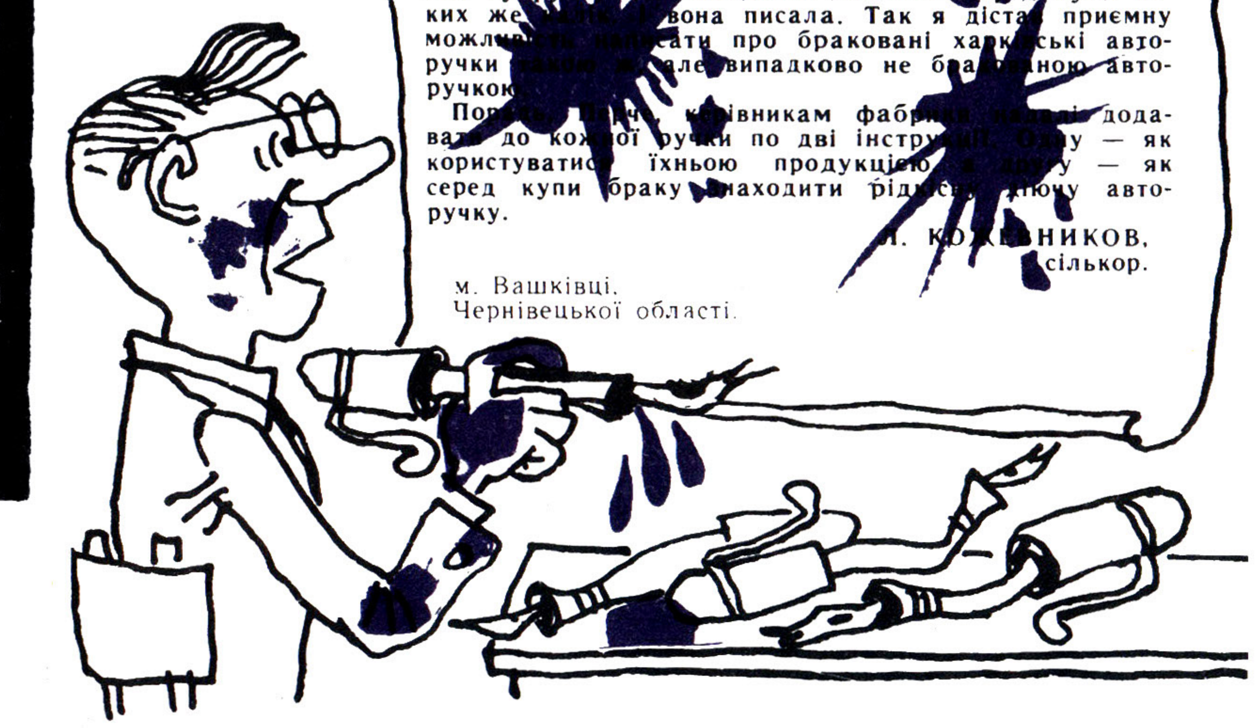

Велике діло — інструкція! Особливо про користування дешевими авторучками (ціна 2 крб. 50 коп.) Харківської фабрики «Авторучка». Читаєш таку інструкцію і відчуваєш, як зростає твій теоретичний рівень. Теоретичний... Бо практично ручка не діє.

Купив я [illegible] ручку в нашому культмазі. Згідно інструкції [illegible] люб'язно випила [illegible] порцію чорнила. А писа[illegible] не стала. У [illegible] дружнє струшування, [illegible] роздратовано [illegible] папір і плювалася непередбаченими [illegible] чорнильними кляксами. У магазині, [illegible] покупку, мені зауважили: «Пишуть [illegible] ручки, шановний!..»

Тоді я вирішив написати скар[illegible]. Продавець дав мені сво[illegible] авторучк[illegible] — рідну [illegible] моєї каліки. Але ту [illegible] він випадково знайшов [illegible] купи таких же [illegible] вона писала. Так я діста[illegible] приємну можл[illegible] [illegible] про браковані хар[illegible]ські авторучки [illegible] але випадково не б[illegible]ною авторучкою.

По[illegible], [illegible], [illegible]івникам фаб[illegible] додавати до кожної ручки по дві інстру[illegible]. [illegible] — як користуватис[illegible] їхньою продукцією, [illegible] — як серед купи браку знаходити [illegible] авторучку.

[illegible] КО[illegible]НИКОВ,
сількор.

м. Вашківці,
Чернівецької області.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Мисливці на привалі.

НА РІЗНИХ ШИРОТАХ

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

ЯЙЦЕ-РАЙЦЕ

Живуть собі на світі — чудове дослідне господарство «Борки» Українського науково-дослідного інституту птахівництва Міністерства сільського господарства УРСР, з одного боку, і Полтавська міжколгоспна інкубаторно-птахівнича станція (скорочено — МІПС), з другого боку. У «Борках» є чудові сірі гусаки й гуски, при чому останні несуть чудесні крупнокаліберні яйця, а у МІПС'і й досі нічого того не було...

І дуже закортіло полтавським інкубаторникам теж розвести сірих гусей і звернулися вони до борківських дослідників: «Давайте нам те чарівне яйце-райце». Відпустили борківчани полтавчанам 1000 (одну тисячу) штук племінних гусячих яєць першого класу. Відпустили за спасибі плюс полтиник за кожне. Переказали полтавчани борківчанам 500 (п'ятсот) карбованців, а самі з превеликою радістю запхнули ту чарівну продукцію в інкубатори і почали чекати чудесних гусенят. Було це на початку травня цього року, а вже через кілька днів ухопилися полтавчани за голови...

Ні, з чудесного яйця-райця ніяка птаха, як у казці, не полізла. Більш того, з 528 штук взагалі ніщо не обіцяло вилізти, бо штуки ті виявилися бракованими! Хутенько перемножили інкубаторники 528 штук на 50 копійок, понаписували відповідні акти і почали штурмувати борківчан, аби ті відшкодували збитки. Та винуватці анітелень. Мабуть, чекають, доки їх за оті першокласні бовтуни у Перці прославлять.

От і дочекалися!

ХИТРА ГЛИНА

Глина, як відомо, дуже корисна копалина. З глини, наприклад, можна зробити і глечика, і півника, і будинок, і навіть Адама, кажуть, було виготовлено з глини... Але коли тією глиною напхати порожні вагони і загнати ті вагони надовго в тупик, то глина враз перестане бути корисною. Бо означені вагони в цей час нічого не зможуть возити, з глини нічого не можна буде ліпити, та й за простій доведеться платити.

Саме таке й трапилось на станції Миколаїв. Уже понад рік відпочивають там два таємничих вагони, які прибули невідомо звідки. Коли миколаївські залізничники наважилися, зрештою, зазирнути у ті вагони, там виявилася звичайнісінька глина! «Напевно, ця глина дуже дорогоцінна, коли її сюди завезли» — вирішив заступник начальника станції т. Калиновський і почав ретельно розшукувати господарів того добра. Але розшуки нічого не дали. Тоді хотіли всучити комусь той мінерал по 220 карбованців за тонну і знову невдача: ніхто й дурно не бере...

Бачачи таке, хитра глина почала потихеньку набивати собі ціну. Вже зараз за простій двох вагонів треба платити щось із двадцять шість з гаком тисяч.

ЩО РОБИТИ?

У велику халепу вскочило останнім часом Кременчуцьке автооб'єднання. Вскочило, а як вискочити — не знає. Бо потрапило те автогосподарство під опіку Харківського облкниготоргу, який міцно осідлав транспортників і хоче виїхати на них у ряди перевиконуючих плани виторгу. З цією благородною метою облкниготорг заваліює автооб'єднання посилками з вельми спеціалізованою літературою, на зразок «Наставления для предприятий, разрабатывающих месторождения открытым способом». Поскільки водії автомашин ніяких покладів розробляти не збираються, керівники Кременчуцької автофірми зовсім занепали духом. «Доки ж ото доїтимуть нашу касу таким відкритим способом і що нам робити?» — запитують вони.

Не знаєте що? Надішлють вам, скажімо, яку-небудь «Гигиену послеродового периода», а ви їм заженіть післяплатою бочку солідолу або списану автопокришку. От вони злякаються і залишать вас у спокої...

ГРИЦИНЧУКОВА ШОПА

Зараз розповімо про Андрія Олександровича Грицинчука, начальника Коростишівської рембуд-

дільниці на Житомирщині. Вірніше, не про нього, а про те, що він будує. А будує він ось уже шість років одне й те ж пожежне депо у місті Коростишеві. І так захопився будівництвом, що кінчати й не думає. Горить робота в руках будівельників, очолюваних Грицинчуком! Так горить, що вже розвалюється й те, що досі встигли спорудити. Тепер уже, кажуть, залишилося небагато. Ще трохи і від того «депа» залишаться тільки чотири стовпи з дахом — класична пожежна шопа часів баби Параски і баби Палажки. Для повного комплекту доведеться поставити туди пару бочок на колесах, прикріпити сяку-таку шкапину й водієм її призначити самого т. Грицинчука. От коли на цій посаді йому припече, тоді й згадає він і про гараж, і про пожежну вишку, і про все інше.

І СТАВОК І...

...воду в ньому обіцяли мешканцям робітничого селища ім. Коцюбинського, що поблизу станції Біличі, Києво-Святошинського району, будівельники БМУ-54 «Водоканалбуду» м. Києва. Ставок той з чистою водицею мав виникнути ще десь у 1963 році, але так досі й не виник. Щось там, правда, були трохи покопирсалися, а потім настановили сторожів та й подалися кудись на іншу роботу.

Тепер місцеві жителі бігають до своїх депутатів і з тривогою запитують, чи не втопилося, бува, БМУ-54 у якомусь готовому ставку? А коли ні, то де воно поділося?

Дм. ВИШНЕВСЬКИЙ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Секрети доставки газети» — так називався фейлетон, вміщений у «Перці» № 4, в якому йшлося про недоліки в перевезенні та доставці газет і журналів передплатникам.

На виступ Перця відгукнулися два міністерства УРСР: зв'язку та автотранспорту і шосейних шляхів.

Заступник начальника поштового управління Міністерства зв'язку т. Рогожкін повідомив, що винні у несвоєчасній доставці пошти — покарані. Вжито заходів, щоб унеможливити надалі повторення описаних у фейлетоні випадків.

З Міністерства автотранспорту і шосейних шляхів редакцію повідомили про те, що директора Чортківського автопарку, який вчасно не виділив машин для доставки пошти, попереджено. Усім керівникам автогосподарств Тернопільського облавтотресту наказано не припускати випадків зриву доставки пошти.

Мал. БЕ-ША

— Невже отруйні?!

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

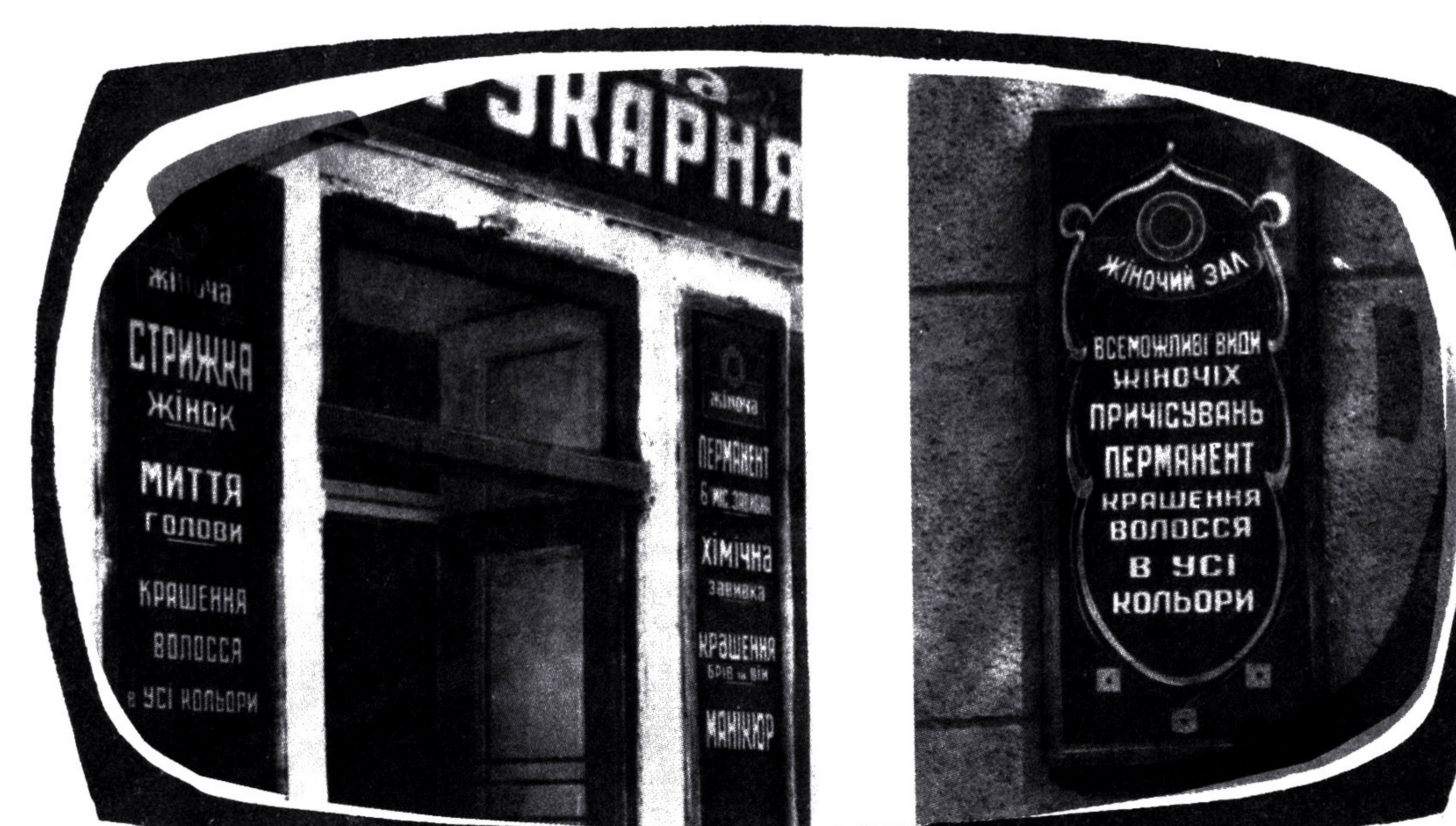

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

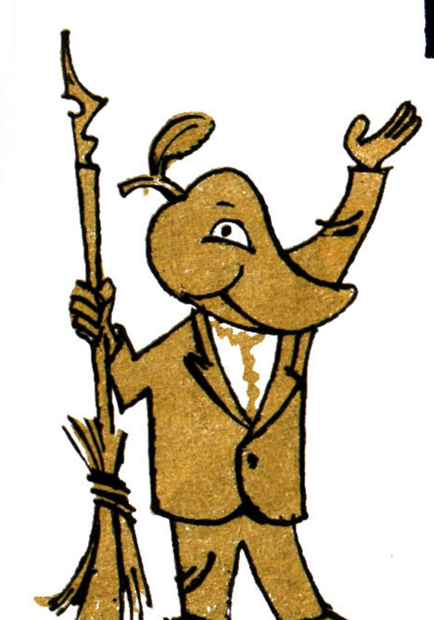

Перець веде свою чергову телепередачу з м. Одеси.

Перед вами зразки перукарської реклами, що прикрашають перукарні в будинках № 52 та № 68 по вулиці Радянської Армії.

Хто сотворив ці зразки, хто їх редагував і хто дозволив їх вивісити, ми не знаємо. Нам відомо лише те, що грамотні люди ходять по Одесі й сміються, читаючи: «Всеможливі види жіночіх причісувань», «Жіноча стрижка жінок» та «Крашення волосся в усі кольори».

Реклама, як відомо, рушій торгівлі.

Але дуже прикро, якщо вона стає рушієм кричущої неписьменності і «красить в усі кольори» творчості місцевих перодряпів славне місто Одесу. А керівники міста цього не помічають.

На цьому закінчуємо нашу телепередачу.

До наступного телебачення, товариші!

ХТО КУДИ ЇДЕ

Читачі скаржаться на надзвичайно погану роботу автобусів на лінії Харків—Подвірки, Вільшана, Богодухів. Багато робітників, які живуть у приміській зоні, а працюють у Харкові, часто спізнюються на роботу, витрачають зайвий час на переїзди. Цей маршрут обслужує автостанція № 2 облавтотресту.

Хоч і невелика автобусна дистанція —
Неважна тут робота, і правди діти ніде,
Говорять харків'яни, що друга автостанція
З роботою такою далеко не заїде.

К. ЮР.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА

«Прошу Вас розібратися з недорозумінням в поломці воза, котрий висить на моїй шиї...»

—

«Я садовод-огородник, на що маю документи. Я надіюсь в своїй роботі справитися, бо я молоді зуби поставив, то й треба дати їм роботу...»

(З заяв на ім'я голови правління колгоспу).

Надіслав С. М. ДЕРЕЙКО
з м. Збаража на Тернопільщині.

Мал. Л. БОЙКА

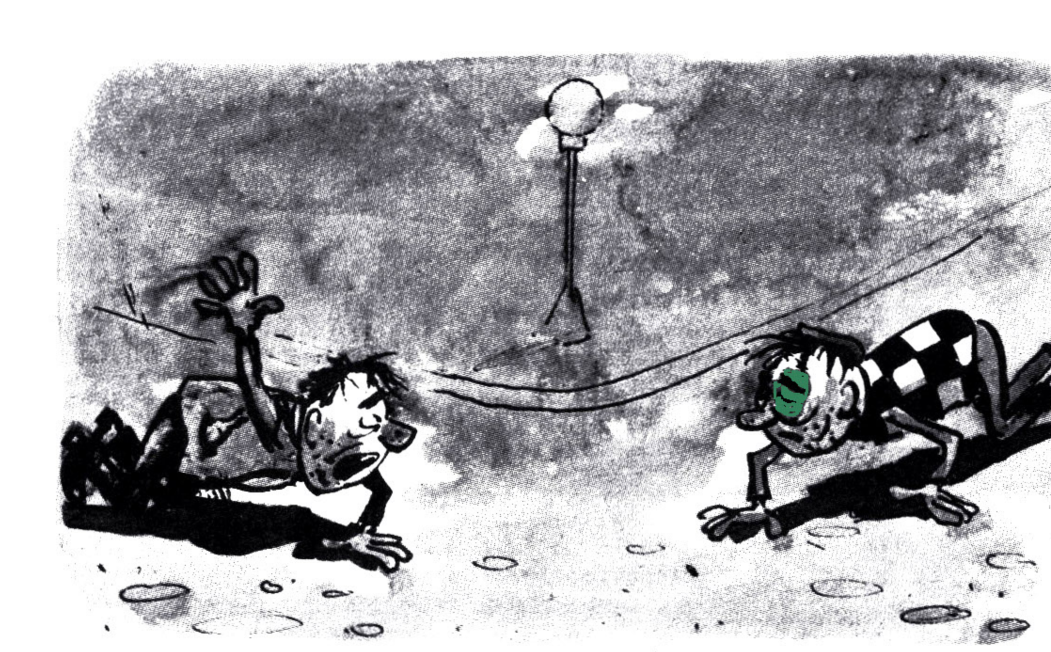

— Таксі!..

Редактор Ф. МАКІВЧУК.
Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.
РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ
Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.
Журнал «Перець» № 17 (532) (на украинском языке). Підписано до друку 19. VIII. 1964 р. Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.
БФ 06342. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 03927. Тираж 450.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

Мал. Л. КАПЛАНА.

Індекс 74393

Газета «Нью-Йорк таймс» пише, що в кандидата на пост президента США від республіканської партії Голдуотера «симпатична посмішка».

ПОСМІШКА ГОЛДУОТЕРА

Ціна 10 коп.